

Zdeněk Jirotka (1911 – 2003): Saturnin (1942)

1. Literární druh a žánr, literárněhistorický kontext, umělecký směr / tvůrčí skupina, údaje o autorovi ve vztahu k dílu;
2. Doba a místo (děje);
3. Zvláštnosti kompozice;
4. Hlavní postavy a jejich charakteristika;
5. Námět, témata, hlavní motivy;
6. Jazykové zvláštnosti;
7. Kulturní souvislosti.

(1) Ačkoliv nemám rád všechna ta přirovnání a podobenství, kterými doktor Vlach proplétá své temperamentní řeči, uznávám, že na tom názorném příkladu s kavárnou, člověkem a mísou koblih něco je. Lze na něm aspoň přibližně ukázat, jakým člověkem je Saturnin.

Doktor Vlach si totiž rozdělil lidi podle toho, jak se chovají v poloprázdné kavárně, mají-li před sebou mísu koblih. Představte si luxusní kavárnu za nedělního dopoledne. (...)

A tu se tedy má ukázat, do které skupiny lidí podle teorie doktora Vlacha patříte. Jste-li prý člověkem bez fantazie, bez touhy po dynamice a bez smyslu pro humor, budete se na ty koblihy dívat tupě a bezmyšlenkovitě třeba až do poledne a pak se zvednete a půjdete k obědu.

Mám důvodné podezření, že do této první skupiny zařazuje doktor Vlach také mne. (...)

I kdybych mezi lidmi toho druhu opravdu patřil, bylo by mi to milejší, nežli být příslušníkem skupiny druhé, která prý se při pohledu na ty koblihy baví představou, co by se dělo, kdyby někdo zčistajasna a bez výstrahy začal ostatní návštěvníky kavárny tím pečivem bombardovat.

Nechápu, jak dospělý a rozumný člověk může myslet na takové věci. Přitom však úplně souhlasím s tím, že doktor Vlach, jak sám říká, patří do této skupiny. Z jakýchsi nepochopitelných důvodů je na to hrdý. Považuje tento druh lidí za duševně vyspělejší. (...)

Kdyby mi osud nebyl přivedl do cesty Saturnina, nikdy bych byl nevěřil, že se vyskytuje ještě třetí druh lidí, takové jakési bílé vrány. Myslím tím lidi, které představa koblih svištících vzduchem láká natolik, že vstanou a uskuteční ji. (...)

(2) Aby mi bylo rozuměno: nechci snad tvrdit, že Saturnin nebyl dobrým sluhou. Měl všechny vlastnosti, které dobrý sluha má mít. Byl to hezký, světlolvasý člověk, poctivý, spolehlivý a velmi chytrý. Měl jsem vždycky takový dojem, že by mohl být zrovna tak ředitelem nějakého mezinárodního koncernu, jako osobním sluhou. Samozřejmě, že by nemohl ředitelská místa střídat tak, jako střídal místa sluhů. (...)

Začalo to tím, že když o mně mluvil..., dával prý mi nejnemožnější tituly, jako sir, Jeho Milost, sáhíb nebo blahorodí, podle toho, co právě četl. Potom mi nanosil do bytu různé lovecké trofeje, jako buvolí rohy, sloní kly, různé kožešiny a podobné. Později jsem zjistil, že si tyto věci vypůjčoval od rekvizitáře naší přední scény. V mé nepřítomnosti patrně vyprávěl mým přátelům smyšlené lovecké historky. (...)

Marně jsem přemýšlel, proč to Saturnin dělá. Nejdříve jsem se domníval, že má jakousi chorobnou touhu, aby se stal sluhou nějakého dobrodruha gentlemana, a že z nouze si mou prozaickou osobnost opráda nimbem hrdiny. Později jsem dospěl k přesvědčení, že se tím prostě baví.

(3) Tato stále rostoucí, nezasloužená a mně osobně velmi nemilá pověst výjimečného muže měla značně nepříjemné důsledky. Tak jsem byl například jednou v noci probuzen mužem v úřední čepici a bylo mi vysvětleno, že je naléhavě třeba mé pomoci. S použitím značné dávky své kombinační logiky jsem z mužova zmateného povídání vyrozuměl, že jakýsi chovanec, domnívající se, že je Marcus Aurelius, utekl z ošetrovací péče a že správa ústavu se domnívá, že pro muže mých kvalit je hračkou jmenovaného pána zase chytit.

Je těžko zklamat lichotivé mínění, které o vás lidé mají. Vstal jsem a rychle jsem se oblékl. Muž v úřední čepici tvrdil, že mu bylo řečeno, abych byl tak laskav a vzal si s sebou pušku. Já žádnou nemám, a tak jsem to zamluvil. Řekl jsem, že ji nebudu potřebovat, a muž v úřední čepici se na mne podíval s výrazem nelíčené úcty.

Vydal jsem Saturninovi rozkazy pro případ, že bych se nevrátil, a odešel jsem s mužem do deštivé noci. Teprve z rozhovoru, který jsme spolu cestou vedli, vyšlo najevo, že je zřízencem zoologické zahrady a Marcus Aurelius že je lev.

(4) Žijete-li klidně jako normální a střízlivý občan, nemají vaši přátelé a známí příčiny, aby uvažovali o tom, jak byste se zachoval, kdybyste byl napaden rozzuřeným buvolem. Zkuste si představit lidi ze svého okolí v takové situaci a uvidíte, jak je to nesmyslné. A teď uvažte, že díky Saturninovým výmyslům byli moji přátelé přímo sváděni k takovým úvahám. Moje osobní statečnost byla takto pomyslně vystavována zkouškám jako pokusný králík.

Já jsem například nikdy netvrdil tu pitomost o žraloku a o stativu fotografického aparátu, ale dovedete si představit, jak by vám bylo, kdyby se nejkrásnější dívčí ústa, jaká jste kdy viděl, maličko prohnula k pochybovačnému úšklebku a řekla: „Vy a žralok?“ Je jistě pochopitelné, jestliže některá má rozhodnutí nesla pečeť přání, abych jednoho dne mohl říci: „Ano, slečno Barboro, já a žralok, já a lev, já a jakékoliv nebezpečí na světě.“